

על „הקלת ההוראה העברית“

קשה טבוי בטילוג נכס מורה תרבותי, שהוא על ידי מהותו טהור בלבך לך, אף ערך גם פקודש בעינו חעם, יהיה עליינו הרבה יותר מפנוחך.

בזהב המודים האלה יגע וטעה פרתו טבי מצלח לאשרות הסידור הכללי של העברית המנוקדת עוד לפני תשע שנים. בימי התחדשות העובדים העבריים בא"י שטוהר פגנט על פימני סידור עבי רitos (אותיות וכיוונת), שם נאים זה אחד זה בשורה אחת וספדים עבי רית מנדרת בדווים וטוען בכך עבדתי, ואולם הפתורן היה רק טבוי ולא טיבני, רק לעזרה ביד ולא בפה בינה, ועל כן לא נמצאו בעלנים להקיט בית יציקה מינחה ליטומני. סידור "הדי" שים אלה נסוויל עבודה ביד, עשוין הויר גם מושוויל זהו תולעת ונמרת (בעצם מורה ביאליק בהמייה אניות) הרובותית יקרה של ה. בנטוריון והטלמיון דס פשת פלדשטיין) מבנה גענוני בסיטי סיטני סידור בשורה אחת, ואחריהם הבוא גם פסנום סידור, שתרבי.

בז'יזה זו נבנה ונסמה כל יתרה, מטבחי אין בדורות מפני הפליטים, ואולם העם הדואי חובה לעצמי לשי תועה בהזדעה מוקדמת על המכונה הדורית כא הנמרת, תקון שיגרום לפתיחת הפן זו והעתק העברי לפני המשני העברי.

תמצית ותמסורת, לרבות העברי

ת. ג. לובניך

מל פארד הומנברג לא שוב, מהו מונח מונח ותוך צעד על "כפרון החתומים" פניו עזמננו, אךן סמאמר נציג ("דבר" — ו' בשבט) על הדין פורמת שען בnickod העברי וב"דרך חטיב" זכרנו בזאת נס האחדים — אלה נפתחה את דברן האננה; אלה ללח צען דינודת הדשות, הקורא העברי המבון, שכולם דואים זמות לאצטט לנצח עלן העצמות הלוויות: הדברים בטלים מל המתים, יעצה, כטו תפוח, שבולבל נס הפעם ווישכח דבר קפן בעצם, ישכח גאנט מבעלן המתנות שען בקשן קפוץ ואפיין הנזינות פשוטה: סמיה בו אליו בהרים, שם במחיה טענו בחטים והודה לו בשעריהם" — אב�, איב�, אני במקומו לבקש בקש פטחת.

החויב העברי מסודר באנז גראן גוד הפלנדהי, שהוא מדוקימשׂוּל באנז יייאן מן גאנט — ברכה מוחחת היא לתהבות העם. מילים פטחות בשטח, מובלטת-טובהות ב"עדשיהן". ונתני סות בקשות על ידי העין, במוניטות של אימץ עצים וטוחן — ודע בראת הון, משיג פחדות הדרות עסימות בריאדה ישלה, כי "אשר עשה האלhim את האדם יישר". אין לנו איפוא, צורך בשום ריפויותן אלא מה — יש קור שי טבוי ב联手ה העברית המנוקדת? בבקשת, למה אתה באים בדיפורטת "שלא פטין הטענה"? בבעליה חכיות יש לבקש פתרון טבוי — וכל הלא לסתן